

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Ἀνθούπολι Πατρῶν

ΤΗΝ Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως, 23.5.2008 ἐκ.ήμ., πανηγύρισε ὁ Ἱερός
Ναός μας τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Ἀνθούπολι, Προάστειο
τῆς πόλεως τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τῶν Πατρῶν.



Μὲ τὴν εὐχή τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν
κ. Κυπριανοῦ, ἐλειτούργησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὁ
ὁποῖος προΐστατο καὶ στὸν Μέγα Ἑσπερινὸ τῆς παραμονῆς, μετὰ τοῦ
Ἐφημερίου Αἰδεσιμ. π. Ἀγγέλου Μουρλά, τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Γρηγορίου
Ἀγιοκυπριανίτου ἀπὸ τὸν Πύργο Ἡλείας καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Ἰωσήφ
Ἀγιοκυπριανίτου. Συμμετεῖχε συμπροσευχόμενος καὶ ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. π.
Ἀθανάσιος Ἀγιοκυπριανίτης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἤδη λειτουργήσει τὰ μεσάνυκτα
στὸ Μετόχιο τῶν Ἁγίων Πάντων Ἀγρινίου.

Ἐψαλαν φιλότιμα οἱ ἱεροψάλται τῆς Ἑνορίας.



Παρέστη μεγάλο πλήθος προσκυνητῶν ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ ἀπὸ ἄλλες περιοχές.

* * *

Ὁ Ἐπίσκοπος, στὴν ἐόρτια Ὁμιλία του, ἐτόνισε, ἐν περιλήψει, τὰ ἑξῆς:

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος ἔχει διπλὸ χαρακτήρα, λυπηρὸ καὶ χαρμόσυνο, διότι εἶναι καὶ «χωρισμὸς» καὶ ἐπαγγελία.

Ὁ Ἀναληφθεὶς Σωτήρας μας Χριστὸς, ἀφοῦ πιστοποίησε ἐπὶ 40 ἡμέρες τὴν Ἀνάστασί Του στοὺς μαθητάς Του, ἀνῆλθε μὲ δόξα στοὺς Οὐρανοὺς, γιὰ νὰ ἐνθρονίσῃ στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρὸς τὴν *πρώην πεσοῦσα καὶ πλέον ὁμόθεο ἀνθρώπινη φύσι μας*. Ἐνοιξε τὸν κλειστὸ ἕως τότε δρόμο, ἐτοίμασε τόπο, καὶ μᾶς ἀναμένει· μεσιτεύει γιὰ μᾶς καὶ μᾶς βοηθεῖ μὲ κάθε τρόπο, προκειμένου νὰ ἀνέλθουμε καὶ ἐμεῖς στὰ δυσθεώρητα ὕψη καὶ νὰ συμμετάσχουμε τῆς θείας Δόξης.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος διακηρύσσει ὅτι ἔχουμε καὶ ἐμεῖς *συγκαθίσαι* ἐντὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐφ' ὅσον αὐτὸ συνέβη μὲ τὴν ἀπαρχὴ τῆς φύσεώς μας ἐν Χριστῷ (Ἐφεσ. β' 6). Ἡ σωτηρία ἐπιτεύχθηκε καὶ ἡ ἀνθρωπότητα ἐτέθη πλέον ὑψηλότερα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἅγίους Ἀγγέλους! Ὅμως, ἐπαφίεται στὸν κάθε ἕναν ἀπὸ ἐμᾶς τὸ ἂν θὰ θελήσουμε νὰ μετᾶσχουμε αὐτῆς τῆς σωτηρίας.

Ὅσοι ἀγωνίζονται γιὰ τὴν κάθαρόι τους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὰ πάθη μὲ μετάνοια, θεῖο πόθο καὶ ἀγάπη, καὶ ζητοῦν ἀκατάπαυστα τὸ θεῖον Ἔλεος καὶ τὴν θεία Βοήθεια μὲ προσοχὴ καὶ προσευχή, νικοῦν ὄντως τὴν αἰχμαλωσία τῆς κακίστης συνηθείας καὶ τὴν ἔλξι τῆς ἡδυπαθείας, ἀποκολλώμενοι ἀπὸ τὰ θέλγητρα τῆς γῆς καὶ ἀποφεύγοντες τὶς παγίδες τοῦ πονηροῦ. Αὐτοὶ πιστεύουν ἀκράδαντα στὸ μυστήριον τῆς ἀνόδου, τῆς σωτηρίας, τοῦ συνδοξασιμοῦ καὶ τῆς συγκληρονομίας, διότι προγεύονται νοερὰ τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι, παλαιοὶ καὶ νέοι, πιστοποιοῦν αὐτὴ τὴν ἀλήθεια καὶ βεβαιώνουν τὴν ὑψηλὴ αὐτὴ κλησι καὶ δυνατότητα.

Ὅμως, ὅσοι δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὴν φθορὰ τῆς ἁμαρτίας, τὰ ἄλμυρά κύματα τῆς ἐμπαθείας καὶ τὴν λάσπη τῆς ἡδυπαθείας, καὶ ἔτσι παραμένουν δέσμοι στὴν αἰχμαλωσία τους, ἀμφιβάλλουν καὶ ἀπιστοῦν στὸ μυστήριον τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων Του.

Ἄν δὲν καθαρθῇ ἡ *καρδιά* ἀπὸ τὴν ρυπαρότητα τῆς ἁμαρτίας, ἂν δὲν καθαρθῇ τὸ *στόμα* ἀπὸ τὰ ἄπρεπα λόγια καὶ τὸ *σῶμα* ἀπὸ τὰ ἄπρεπα ἔργα, ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ξεπεράσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ἀνέλθῃ νοερὰ ποθώντας τὰ ἄνω, τὰ οὐράνια κάλλι, τὴν ἀνέκφραστη ὠραιότητα τῆς αἰωνιότητος, τὴν ὁποῖαν ἐθεώρησαν κάποιοι Ἅγιοι τῆς Πίστεώς μας, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθησαν νὰ περιγράψουν.

Γι' αυτό και ἡ ἀληθινὴ μετάνοιά μας δὲν ἐξαντλεῖται σὲ ἀπλῆ ἀπαρίθμησι «κακῶν πράξεων». Ἀπαιτεῖται πρωτίστως ἀποκάλυψις τῶν κρυπτῶν τῆς καρδίας καὶ τῶν πονηρῶν λογισμῶν τοῦ νοῦ διὰ μιᾶς πράξεως ταπεινώσεως καὶ γενναιότητος. Εἶναι πραγματικὴ ταπεινώσις καὶ γενναιότης νὰ ἀποκαλύψῃς τὸ ἀκριβὲς περιεχόμενον τῆς καρδιάς σου καὶ τοῦ νοῦ σου σὲ ἓναν ὁμοιοπαθῆ ἄνθρωπο, τὸν Πνευματικόν. Καὶ ἐπίσης, χρειάζεται φυλακὴ στὸ στόμα καὶ θύρα στὴν γλῶσσα, καθὼς καὶ προσοχὴ στὰ ἔργα.

Γιὰ νὰ ἀνέλθουμε, πρέπει νὰ ἐλαφρύνουμε ἀπὸ ὅ,τι μᾶς σύρει χαμηλά, καὶ ἐπίσης νὰ ἐξομωθοῦμε μὲ τὸν Κύριο στὴν ταπείνωσι καὶ τὴν ἀγάπη. Τελικὰ, ἀγιότης δὲν εἶναι ὑπερβολικὴ καὶ ἐξεζητημένη ἄσκησις, τὴν ὁποίαν θαυμάζουν οἱ πολλοί, ἀλλὰ ἀληθινὴ ταπείνωσις μέχρι θυσίας καὶ ἀγάπη μέχρι θανάτου.

Ἄν πάλι πίπτουμε, ὡς ἀσταθεῖς καὶ ἀτελεῖς, ἅς μετανοοῦμε συνεχῶς καὶ ἅς ἐγειρώμεθα.

Ὁ Κύριός μας, μὲ ὅλο τὸ ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας Του, μᾶς ἔδειξε τὴν **Τάξι** καὶ τὴν **Σειρὰ** τῆς Σωτηρίας μας: Αὐτὸς πρῶτα κατῆλθε στὴν γῆ καὶ ἔγινε ἄνθρωπος, καὶ ἐν συνεχείᾳ κατῆλθε ὑπὸ τὴν γῆν, ἐφ' ὅσον ἔπαθε, ἐσταυρώθη καὶ ἐτάφη. Ἐφθασε μέχρι τὸν Ἄδη. Καὶ μόνον τότε ἀνέστη καὶ κατόπιν ἀνελήφθη. «Ὁ καταβάς αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα» (Ἐφεσ. δ' 10).

Καὶ ἐμεῖς ἀπαραιτήτως θὰ κατέλθουμε διὰ τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ὑπομονῆς μας, καὶ θὰ ἀποδείξουμε τὴν πιστότητά μας *μὲ τὸν ἰδρῶτα τῆς θυσίας μας, μὲ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας μας καὶ ἂν χρειασθῆ καὶ μὲ τὸ ἴδιο τὸ αἷμα τῆς ζωῆς μας*. Μόνον ὅσοι σηκώνουν ἕως τέλους τὸν σταυρό τους, αὐτοὶ θὰ συναναστηθοῦν καὶ θὰ συναναληφθοῦν μὲ τὸν Κύριο.

Ὁ Κύριός μας ὑποσχέθηκε πρὸ τῆς Ἀναλήψεώς Του ὅτι θὰ εἶναι πάντοτε μαζί μας, «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη' 20). Καὶ εἶναι μαζί μας ἰδίως στὴν Θεία Λειτουργία. Εὐρίσκεται Ὁλος ἐντὸς τῶν Ἁγίων Δώρων, κρυπτόμενος μέσα σὲ Αὐτὰ καὶ προσφερόμενος μὲ ἀγάπη καὶ ἐλευθερία, γιὰ νὰ καθάρῃ, ἐνισχύσῃ, φωτίσῃ καὶ ἀγιάσῃ τὰ τέκνα Του.

Ὅταν κοιωνοῦμε θεάρεστα, καθαιρούμεθα· ἀλλὰ ἂν δὲν ἐπιδείξουμε μεγαλύτερη φροντίδα στὴν συνέχεια, κινδυνεύουμε νὰ πάθουμε αὐτὸ ποὺ περιγράφει ὁ Κύριός μας περὶ τοῦ διωχθέντος ἀκαθάρτου πνεύματος· τοῦτο ἐπιστρέφει στὸν οἶκο ἀπὸ ὅπου ἐκδλήθηκε, ἐφ' ὅσον δὲν εὐρίσκει ἀνάπαυσι πουθενά, καὶ ἂν εὕρῃ τὸν χῶρο καθαρὸ ἀλλὰ ἀφύλακτο, εἰσορμᾷ μαζί καὶ μὲ ἕτερα ἐπτὰ πονηρότερα πνεύματα αὐτοῦ καὶ γίνονται «τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χεῖρονα τῶν πρώτων» (Ματθ. ιβ' 45).

Βέβαια, γιὰ νὰ διατηροῦμεθα σὲ ἐπιφυλακὴ, πρέπει νὰ γνωρίζουμε νὰ προσευχώμεθα· πρέπει προηγουμένως νὰ δεώμεθα ἐν τῷ κρυπτῷ, μὲ

συγκεντρωμένη προσευχή μετανοίας, με προσοχή και με επίγνωσι. Αυτό αποτελεί ἄλλωστε και προϋπόθεσι καθαρῶς προσευχῆς ἀπὸ κοινοῦ σὴν θεία Λατρεία και μάλιστα σὴν Θεία Λειτουργία.

Τέλος, ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅτι οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, κατὰ τὴν θεία Ἀνάληψι, ἀνεκοίνωσαν στοὺς θεωροῦντας Ἀποστόλους ὅτι ὁ Θεάνθρωπος θὰ ἔλθῃ πάλι νὰ κρίνῃ τὸν κόσμο. Θὰ κατέλθῃ μὲ δόξα ἄρρητη, μὲ δύναμι και ἐξουσία, και πάλι ἐκεῖ, σὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, και θὰ συναχθῆ ἐνώπιόν Του ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα σὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ, ἡ ὁποία ἐκτείνεται χαμηλότερα. Και ὡς Ποιμὴν, θὰ ξεχωρίσῃ τὰ πρόβατά Του ἀπὸ τὰ ἐρίφια!...

Εἶθε νὰ φεισθῆ ἡμῶν και νὰ μᾶς κατατάξῃ στὰ δεξιὰ Του, μὲ τὴν Παναγία Μητέρα μας, τοὺς Ἅγίους Ἀγγέλους και ὅλους τοὺς ἀπ' αἰῶνος Ἅγίους. Ἀμήν!

* * *



Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, πραγματοποιήθηκε λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνοσ τῆς Ἀναλήψεωσ πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ και τελέσθηκε Ἀρτοκλασία στὸν εὐρύχωρο αὐλειο χῶρο πρὸ τῆς Ἐνοριακῆσ Αἰθούσῆσ.

* * *

Ἐν συνεχείᾳ, παρετέθησαν κεράσματα. Ὁ Ἐπίσκοπος σὲ σύντομη Σύναξι σὸ Ἀρχονταρίκι τοῦ Ναοῦ συνεζήτησε μὲ τοὺς Κληρικοὺσ και τοὺσ πιστοὺσ και εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ τονίσῃ τὴν ἀνάγκῃ τῆσ ἐνότητοσ μεταξὺ τῶν πιστῶν και τοῦ συμπνευματισμοῦ αὐτῶν. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται και καλλιεργεῖται, σὺν τοῖσ ἄλλοισ, ὅταν τηρῆται ἡ ἀποστολικὴ προτροπὴ νὰ χαιροῦμε μετὰ τῶν χαιρόντων και νὰ κλαίουμε μετὰ τῶν κλαιόντων (Ῥωμ. ιβ' 15). Ἔτσι ἐξερχόμεθα τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ μας και ζοῦν οἱ ἄλλοι μέσα μας και ἐμεῖσ μέσα στοὺσ ἄλλοὺσ. Ἀντίθετα, βιώνουμε τὴν διαστροφή ὅταν κλαίουμε ἀπὸ φθόνο σὴν χαρὰ τῶν ἄλλων και χαιρώμεθα ἀπὸ χαιρεκακία σὴν λύπη και τὴν ὀδύνη τοὺσ. Ἐπίσῃ, συνέστησε τὴν προσοχὴ ὄλων σὸ ὑποῦλο και πολὺ διαδεδομένο ἀμάρτημα τῆσ κατακρίσεωσ.



* * *

Τέλος, ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου μὲ τοὺς Κληρικοὺς ἐγευμάτισαν πλουσιοπαρόχως στὴν οἰκία τοῦ φροντιστοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πολυτέκνου οἰκογενειάρχου ἀδελφοῦ Γεωργίου Τσοκανᾶ, ἐνῶ εἶχε προβλεφθῆ καὶ ἡ διανομὴ στὸν Ναό, ἰδίως στοὺς ἀπὸ μακρὰν προσελθόντας, συσκευασμένης τροφῆς.

Ἐπρόκειτο, Χάριτι Θεοῦ, γιὰ μία εὐλογημένη Πανήγυρι μὲ πλούσια πνευματικὴ καὶ ὕλική τροφοδοσία!...

